

David Hewson

DE KILLING

Vrijdag 31 oktober

Nanna Birk Larsen rent dwars door het donkere bos waar de dode bomen geen enkele beschutting bieden.

Ze is negentien, buiten adem, en ze rilt in haar minuscule, gescheurde slipje terwijl ze op blote voeten struikelt in de zuigende modder.

Wrede wortels haken zich vast om haar enkels, terwijl een wirwar van takken over haar bleke, wild zwaaiende armen krast. Ze valt, ze klautert over-eind, worstelt zich omhoog uit afschuwelijke, vochtige greppels en probeert het klapperen van haar tanden in bedwang te houden. Ze probeert te denken, te hopen, zich te verbergen.

Een heldere, enkelvoudige lens volgt haar, als een jager een gewond hert. Langzaam zigzagt hij over de woestenij van Pinseskoven, het Pinksterbos.

Kale zilverkleurige stammen rijzen op uit de dorre aarde als de ledematen van eeuwenoude lijken, verstart in hun laatste stuiptrekkingen.

Weer valt ze. En dit keer is het heel erg. De grond zakt onder haar weg en zo ook haar benen. Haar handen maaïen doelloos door de lucht, ze schreeuwt het uit van pijn en wanhoop en smakt dan neer in de vieze, ijskoude sloot, komt terecht op stenen en stukken hout. Dan schuifelt ze op wankelende benen verder over de venijnig scherpe kiezels en ze voelt haar hoofd en handen, ellebogen en knieën schaven over de harde, onzichtbare grond die zich onder haar schuilhoudt.

Het koude water, haar angst, zijn aanwezigheid niet ver van haar vandaan...

Ze wankelt naar adem snakkend de modder uit. Ze klautert de oever op, zet haar blote, opengehaalde en bloedende voeten wijd uiteen op de moeras-sige aarde om op die manier grip te krijgen in de modder tussen haar tenen.

Op een verderop gelegen richel stuit ze op een boom. Een paar laatste herfstbladeren strijken langs haar gezicht. De stam is groter dan die van zijn soortgenoten en als ze haar armen eromheen slaat moet ze aan Theis denken, haar vader, een reus van een man, zwijgzaam, nors, een solide en stoïcijnse bolwerk tegen de boze buitenwereld.

Ze grijpt de boom beet, klampt zich eraan vast zoals ze zich ooit aan hem

heeft vastgeklampt. Zijn kracht smolt samen met die van haar. Meer had ze niet nodig gehad.

Vanuit de eindeloze hemel komt een zacht gierend geluid op haar af. Dan de felle, nietsontziende lichten van een jumbojet die zich onttrekt aan de wetten van de zwaartekracht en zijn weg vervolgt, weg uit Kastrup, weg uit Denemarken. De voortijlende aanwezigheid begoochelt en verblindt haar. In de genadeloze schittering tasten Nanna Birk Larsens vingers naar haar gezicht. Ze voelt de wond die van haar linkeroog naar haar wang loopt – het is een gemene jaap, open en bloedend.

Ze kan hem ruiken, voelen. Op haar, in haar.

Dwars door alle pijn, te midden van de angst welt opeens een hete vlaag van woede in haar op.

Je bent de dochter van Theis Birk Larsen.

Dat zei iedereen altijd tegen haar als daar aanleiding toe was.

Je bent Nanna Birk Larsen, het kind van Theis en Pernille, en jij zult aan dat nachtelijke monster ontkomen, dat je opjaagt door het Pinksterbos aan de rand van de stad waar zich op maar een paar kilometer afstand die warme en veilige thuishaven bevindt.

Ze staat daar en klampt zich vast aan de stam zoals ze zich ooit aan haar vader vastklampte, met haar armen om de schilferige, zilvergrijze bast geslagen, haar glanzende slipje vol modder- en bloedvlekken. Ze rilt stilletjes en overtuigt zich ervan dat de redding nabij is, daar aan de andere kant van het donkere bos en de dode bomen die geen enkele beschutting bieden.

Opnieuw glijdt er een witte lichtbundel over haar heen. Het is geen zee van licht uit de buik van een vliegtuig dat boven dit barre land vliegt als een gigantische, mechanische engel, vruchteloos op zoek naar een verdwaalde ziel om te redden.

Ren, Nanna, ren, schreeuwt een stem.

Ren, Nanna, ren, denkt ze.

Dan vindt de zaklamp haar, met zijn ene, felle oog. En dan is het zover.

Maandag 3 november

‘Achterom,’ zei de agent. ‘Een of andere dakloze heeft haar gevonden.’

Het was half acht ’s ochtends en nog steeds donker terwijl de regen in kaarsrechte en ijskoude stralen naar beneden kwam. Vicekriminalkommissær Sarah Lund stond in de beschutting van een groezelig gebouw van baksteen in de buurt van de haven naar de agenten in uniform te kijken die afzettingslint aan het spannen waren.

De laatste plaats delict die ze ooit in Kopenhagen zou zien. Het kon niet anders of het moest een moord zijn. Op een vrouw.

‘Het gebouw is verlaten. We zijn nu het appartement hiertegenover aan het controleren.’

‘Hoe oud is ze?’ vroeg Lund.

De agent, een man die ze nauwelijks kende, haalde zijn schouders op en veegde toen met zijn arm de regen van zijn gezicht.

‘Waarom vraagt u dat?’

Een nachtmerrie, wilde ze zeggen. Een waar ze om half zeven die ochtend uit wakker geschrokken was terwijl ze schreeuwend rechtovoreind in bed had gezeten. Toen ze was opgestaan, liep Bengt, zachtaardige, bedachtzame en kalme Bengt, heen en weer door de woning om de laatste spullen in te pakken. Mark, haar zoon, lag diep in slaap voor de tv in zijn kamer en bewoog zelfs niet toen ze heel stilletjes naar binnen gluurde. Die avond zouden ze met zijn drieën het vliegtuig naar Stockholm nemen. Een nieuw leven in een nieuw land. Een nieuwe bladzijde. Ze zouden alle schepen achter zich verbranden.

Sarah Lund was achtendertig, een ernstige vrouw die onophoudelijk naar de wereld om haar heen keek maar nooit naar zichzelf. Dit was het begin van haar laatste dag bij de politie van Kopenhagen. Vrouwen als zij hadden geen last van nachtmerries, nachtelijke verschrikkingen, vluchtige glimpen van een angstig jong gezicht, dat ooit van haarzelf geweest had kunnen zijn.

Dat waren fantasieën van anderen.

‘U hoeft niet te antwoorden, hoor,’ zei de agent en hij keek chagrijnig naar

haar zwijgende gestalte. Toen hield hij het lint omhoog en ging haar voor naar de metalen schuifdeur. 'Ik kan u wel vertellen, zoiets als dit heb ik nog nooit gezien.'

Hij gaf haar een paar blauwe handschoenen van de technische recherche en keek toe terwijl ze die aantrok. Toen drukte hij zijn schouder tegen het roestende metaal. Krijsend als een kat die gemarteld werd ging de deur open.

'Ik ben zo bij u,' zei hij.

Ze wachtte niet, liep gewoon in haar eentje verder zoals altijd, van links naar rechts starend en weer terug, met wijd open, wakkere ogen die nooit op-hielden met kijken.

Om de een of andere reden schoof hij de deur dicht zodra ze binnen was, en wel zo snel dat de kat nog net een octaaf hoger krijste dan daarvoor. Na het metalen gekletter van het zware ijzer dat met een klap de grijze dag buitensloot, werd het stil.

Voor haar bevond zich een middengang en een zaal die wel wat op een slagerij leek. Op regelmatige afstand van elkaar waren haken aan de dakspanten bevestigd. Aan het plafond hingen een paar gloeilampen.

De betonvloer glansde vochtig. In het donker aan de andere kant bewoog iets zachtjes heen en weer als een slingeruurwerk van enorme afmetingen.

Met een harde klik van een onzichtbare schakelaar werd het licht uitgeknipt en was het donker, zo donker als in haar slaapkamer die ochtend toen een nare droom haar ruw had wakker geschud.

'Licht aan!' riep Lund.

Haar stem weergalmde door het zwarte en lege inwendige van het gebouw.

'Licht aan, alsjeblieft!' Ze was een ervaren politievrouw en vergat nooit mee te nemen wat ze geacht werd bij zich te dragen, op haar pistool na, waar ze altijd pas op het laatste moment aan dacht.

Maar de zaklamp had ze bij zich, veilig weggestopt in haar rechterzak. Ze haalde hem tevoorschijn en hield hem op die typische politiemanier voor zich: de rechterhand omhoog en de pols naar achteren geknikt waarbij ze de lichtbundel naar voren richtte, speurend en zoekend op plekken die anderen over het hoofd zagen.

Lund en het licht gingen samen op jacht. Dekens, afgedankte kleren, twee geplette colablikjes en een leeg pakje condooms.

Na drie treden bleef ze staan. Bij de rechtermuur was op de plek waar deze de vloer raakte een plas van een rode en kleverige vloeistof te zien, plus twee horizontale strepen over het afbladderende pleisterwerk van het soort dat bloed achterlaat wanneer er een gewond lichaam over de vloer wordt gesleept.

Lund stak haar hand in haar zak, haalde een pakje nicotinekauwgum tevoorschijn en liet een stukje in haar mond floepen.

Ze stond niet alleen op het punt Kopenhagen achter zich te laten. Tabak stond ook op de zwarte lijst.

Ze boog voorover en stak een blauw gehandschoende vinger in het kleverige plasje, bracht hem naar haar neus en snoof eraan.

Na nog drie treden zag ze een houthakkersbijl liggen, met een glanzend schone steel alsof hij net de vorige dag in de winkel was gekocht. Ze legde twee vingers in de poel van rode vloeistof rondom het blad, keurde het, snuffelde er nog eens aan en dacht na.

Ze vond Nicotinell nog altijd niet lekker. Lund liep verder.

Het ding vóór haar werd duidelijker zichtbaar. Het zwaaide heen en weer. Het was een werkoverall die zo rood doordrenkt was dat het wel een lijkwade leek in de vorm van een geslacht dier.

Binnenin zat iets met een vertrouwd menselijke vorm.

Lund veranderde de positie van de zaklamp, hield hem nu dicht tegen haar middel, met de lichtbundel omhoog gericht. Ze voelde aan de stof, zocht iets waar ze aan kon trekken.

In één snelle beweging liet het materiaal los en wat eronder zat bungelde langzaam heen en weer in het licht. De lichtbundel viel op het doodstille gezicht van een man, de mond opengesperd in een eeuwig aanhoudende O. Zwart haar, roze vlees, een enorme stijve penis van plastic die naar haar knip-oogde. Op zijn hoofd bevond zich een knalblauwe Vikinghelm met zilveren hoorns en lange goudblonde vlechten.

Lund hield haar hoofd schuin en glimlachte.

Op de borst van het seksspeeltje was een briefje bevestigd: *Bedankt baas, voor zeven geweldige jaren. De jongens.*

Vanuit het schemerduister klonk gelach op.

De jongens.

Een goeie grap. Al was hij nog beter geweest met echt bloed.

De Politigården was een grijze doolhof die zich op een drooggelegd stuk land aan de waterkant bevond. Van buiten was het hoofdbureau van politie grauw en vierkant, maar eenmaal binnen werd een ronde binnenhof zichtbaar. Klassieke zuilen die een schaduwrijke galerij vormden, omzoomden de binnenplaats. In het gebouw leidden wenteltrappen naar rondlopende gangen. Deze waren bekleed met geaderd zwart marmer en liepen als verkalkte bloedvaten rond de volmaakte cirkel. Het had haar drie maanden gekost voor ze haar weg had leren vinden in dit donkere, doolhofachtige complex. Zelfs nu nog moest ze af en toe haar best doen om vast te stellen waar ze zich nou precies bevond.

Moordzaken bevond zich op de tweede verdieping, aan de noordoostelijke kant. Ze zat in het kantoor van Buchard met de Vikinghelm op naar hun

grappen te luisteren. Ze maakte glimlachend hun cadeautjes open terwijl ze er verder het zwijgen toe deed onder de kartonnen hoorns en goudblonde vlechten.

Toen bedankte ze hen en liep naar haar kantoor waar ze haar spullen begon te verzamelen. Geen tijd voor overdreven gedoe. Ze glimlachte naar de foto van Mark die ze ingelijst op haar bureau had staan. Hij dateerde van drie jaar geleden, toen hij negen was en lang voor hij thuis was gekomen met dat belachelijke ringetje in zijn oor. Vlak voor de scheiding. En toen was Bengt op het toneel verschenen en had haar verleid met hem mee te gaan naar Zweden om een nieuw leven te beginnen aan de overkant van de vaalgrijsze, koude wateren van de Øresund.

De kleine Mark, toen net zomin tot lachen geneigd als nu. Dat zou in Zweden veranderen. Net als de rest.

Lund veegde de resterende zaken van haar bureau: haar voorraad Nicotinnell voor drie maanden, pennen en de puntenslijper in de vorm van een Londense bus, verdwenen in een slappe kartonnen doos en ze legde de foto van Mark erbovenop.

De deur ging open en een man kwam binnen.

Ze keek en vormde zich een oordeel, zoals ze nou eenmaal altijd deed. Er bungelde een sigaret uit zijn ene mondhoek. Zijn haar was kort, zijn gezichtsuitdrukking streng. Grote ogen, grote oren. Zijn kleren waren goedkoop en een beetje te jeugdig voor een man die vrijwel net zo oud was als zijzelf. Hij hield eenzelfde soort doos vast als zij. Ze ving een glimp op van een plattegrond van Kopenhagen, een basketbalnetje voor aan de muur, een speelgoedpolitieautootje en een koptelefoon.

‘Ik zoek het kantoor van Lund,’ zei hij en hij staaarde naar de Vikinghelm die boven op de nieuwe ski’s prijkte die haar collega’s haar bij het ontbijt hadden gegeven.

‘Dat ben ik.’

‘Jan Meyer. Is dat jullie uniform hier?’

‘Ik ga naar Zweden.’

Lund pakte haar spullen op en op weg naar de deur deden ze even een klein dansje om elkaar heen.

‘Waarom in hemelsnaam?’ vroeg Meyer.

Ze zette de doos neer, streek haar lange, bruine weerspannige haar naar achteren en probeerde te bedenken of ze iets van belang had achtergelaten.

Hij haalde het basketbalnetje uit de doos en keek naar de muur.

‘Mijn zus heeft ook zoiets gedaan,’ zei Meyer.

‘Wat voor iets?’

‘Kreeg haar leven hier maar niet op orde, en ging dus met een vent naar Bornholm.’ Meyer bevestigde het netje boven de dossierkasten aan de muur. ‘Prima vent. Het was geen succes.’

Lund werd gek van haar haar, trok een elastiekje uit haar zak en bond het samen in een paardenstaart.

‘Waarom niet?’

‘Te afgelegen. De hele dag naar ruftende koeien luisteren, ze werden er gek van.’ Hij haalde een tinnen bierkroes tevoorschijn en draaide hem in zijn handen rond. ‘Waar ga jij heen?’

‘Sigtuna.’

Meyer stond haar zwijgend en zonder zich te verroeren op te nemen.

‘Dat ligt ook behoorlijk afgelegen,’ voegde Lund eraan toe.

Hij nam een stevige haal van zijn sigaret en trok toen een kindervoetbal uit de doos. Daarna zette hij de speelgoedpolitieauto op het bureau en begon hem op en neer te bewegen. Zodra de wieltjes bewogen lichtte er een blauw lampje op en begon er een sirene te huilen.

Hij zat er nog steeds mee te spelen toen Buchard met een vel papier in zijn hand kwam binnenlopen.

‘Jullie hebben elkaar ontmoet,’ zei de hoofdinspecteur. Het was geen vraag.

De bebrilde oomfiguur die bij het ontbijt nog naast haar had gezeten, was verdwenen.

‘We hadden het genoeg...’ begon Lund te zeggen.

‘Dit is zojuist binnengekomen.’ Buchard overhandigde haar het bericht. ‘Als je het te druk hebt met opruimen...’

‘Ik heb tijd,’ liet Lund hem weten. ‘De hele dag nog...’

‘Fijn,’ zei Buchard. ‘Waarom neem je Meyer niet met je mee?’

De man met de doos drukte zijn sigaret uit en haalde de schouders op.

‘Hij pakt zijn spullen uit,’ zei Lund.

Meyer liet het autootje los, pakte de voetbal op en liet hem op zijn hand stuiteren.

Hij grinnikte. Zo zag hij er anders, menselijker, meer compleet uit.

‘Het is nooit te druk om te werken.’

‘Een goede start,’ zei Buchard. Er zat een scherp randje aan zijn stem. ‘Dat stel ik op prijs, Meyer, en jij vast ook.’

Met het raampje naar beneden speurde Lund vanaf de passagiersstoel de Kalvebod Fælled af. Dertien kilometer ten zuiden van de stad, vlak bij het water. De ochtend was helder en stralend na een paar dagen regen. Het zou waarschijnlijk niet lang zo mooi blijven. Vlak moerasland, geel gras en greppels die zich tot aan de horizon uitstrekten met rechts een kaal donker bos. Je kon er vaag de zee ruiken, maar de stank van rottende vegetatie overheerste. Het was er vochtig, dicht tegen het vriespunt aan. De voorbode van een strenge, koude winter.

‘Je mag geen dienstwapen bij je hebben? Je mag geen arrestaties verrichten? En hoe zit het met parkeerbonnen?’

Een man die op de vroege ochtend zijn hond had uitgelaten, had de kleren van een meisje gevonden op de woeste grond vlak bij een zilverberkenbos dat Pinseskoven genoemd werd. Het Pinksterbos.

‘Je moet de Zweedse nationaliteit hebben om mensen te mogen arresteren. Zo eh...’ Lund wilde dat ze niet begonnen was zijn vragen te beantwoorden. ‘Zo werkt dat nu eenmaal.’

Meyer propte een handvol chips in zijn mond, verfrommelde de zak en gooide hem op de vloer bij zijn voeten. Hij reed ook als een jongen, veel te snel, zonder zich veel om anderen te bekommeren.

‘Wat vindt je zoon ervan?’

Ze stapte uit zonder te kijken of hij achter haar aan kwam.

Bij de vondst stond een rechercheur in burger, tussen de graswallen slenterde een agent in uniform die tegen de droge pollen aan schopte. Dit was alles wat ze hadden: een katoenen bloemetjestopje van het soort dat een jong meisje zou dragen. Een videotheekpas. Beide inmiddels verpakt in plastic zakken voor bewijsmateriaal. Er zaten bloedvlekken op het topje.

Lund draaide om haar as waarbij haar grote, glanzende ogen de omgeving afspeurden zoals ze dat altijd deed.

‘Wie komt er hier?’ vroeg ze aan de man in uniform.

‘Overdag kinderen van de peuterspeelzaal die mee de natuur in genomen worden. ’s Avonds hoertjes uit de stad.’

‘Wat een plek voor een beurt, zeg,’ zei Meyer. ‘Ik vraag je: waar is de romantiek vandaag de dag gebleven?’

Lund draaide nog steeds langzaam op haar hakken rond.

‘Wanneer is dit hier achtergelaten?’

‘Gisteren. Niet vrijdag. Toen was er een schooluitje. Ze zouden het gezien hebben.’

‘Er is niet gebeld? Geen meldingen van ziekenhuisopnames?’

‘Niks.’

‘Enig idee wie ze is?’

Hij liet haar de zak met het topje zien.

‘Maat 8,’ zei de rechercheur. ‘Dat is alles wat we weten.’

Het ding zag er goedkoop uit, de bloemen waren zo kleurig en kinderlijk dat ze heel goed ironisch bedoeld konden zijn. Als een tienergrapje: kinderlijk en sexy tegelijk.

Lund pakte de tweede zak en bestudeerde de videotheekpas.

Er stond een naam op: Theis Birk Larsen.

‘Die hebben we vlak bij het pad gevonden,’ voegde de agent eraan toe. ‘Het topje lag hier. Misschien hebben ze ruzie gemaakt en smeed hij haar de auto uit. En toen...’

‘En toen,’ zei Meyer, ‘vond ze haar schoenen, jas, tasje en pakje condooms en liep de hele weg terug naar huis om daar tv te gaan kijken.’

Lund bleef maar in de richting van het bos kijken.

‘Wilt u dat ik met die Birk Larsen-vent ga praten?’ vroeg de agent.

‘Ja, doe maar,’ zei ze en ze wierp een blik op haar horloge.

Nog acht uur en het was voorbij. Kopenhagen en het leven dat ze tot nu toe had geleid.

Meyer kwam bij hen staan en een verstikkende rookwolk omhulde haar.

‘Wij kunnen ook met hem praten, Lund. Een hoertje hier achterlaten. Haar een pak slaag geven. Helemaal mijn soort gast.’

‘Helaas, niet ons soort werk.’

De sigaret verdween in de dichtstbijzijnde greppel.

‘Dat weet ik. Ik wil alleen...’ Een pakje kauwgom dook op uit zijn zak. Deze man leek wel op chips, snoep en sigaretten te leven. ‘Ik wil alleen even met hem praten.’

‘Waarover? We hebben geen zaak. Het hoertje heeft geen aanklacht ingediend.’

Meyer boog zich voorover en praatte tegen haar als een onderwijzer tegen een klein kind.

‘Ik ben goed in praten.’

Hij had uitstekende, bijna komische oren en een stoppelbaardje. Undercover zou hij het prima doen, dacht ze. En dat had hij misschien ook wel gedaan. Ze herinnerde zich de manier waarop Buchard tegen hem gesproken had. Schurk. Smeris. Meyer kon voor allebei doorgaan.

‘Ik zei...’

‘Je zou me ’s in actie moeten zien, Lund. Echt. Voor je weggaat. Mijn geschenk aan de Zweden.’

Hij pakte de pas uit haar vingers. Las wat erop stond.

‘Theis Birk Larsen.’

Sarah Lund draaide nog een keer rond om het gele gras, de greppels en de bossen in zich op te nemen.

‘Ik rij,’ zei ze.

Pernille torende lachend als een kind boven zijn brede borst uit.

Half ontkleed op de keukenvloer, midden op de dag. Een idee van Theis, zoals de meeste dingen zijn idee waren.

‘Kleed je aan,’ droeg ze hem op en ze rolde van hem af. Ze kwam overeind. ‘Ga aan het werk, beast.’

Hij grijnsde als de wilde jongen die ze zich nog steeds herinnerde. Vervolgens hees hij zijn knalrode Amerikaanse overall weer op. Theis was vierenveertig, had rood haar dat al wat grijs werd en fikse bakkebaarden tot aan zijn

brede kin. De uitdrukking op zijn gezicht kon razendsnel omslaan van verhit naar kil en weer naar zijn gebruikelijke onverstoornheid.

Pernille was een jaar jonger, een vrouw met een druk leven die, hoewel ze drie kinderen had gebaard, nog steeds een mooi lijf had. Daarmee wist ze even gemakkelijk zijn aandacht te trekken als twintig jaar geleden toen ze elkaar voor het eerst ontmoet hadden.

Ze observeerde hem terwijl hij zich in zijn zware uniform wurmde en keek daarna het kleine appartement rond.

Toen ze naar Vesterbro verhuisd waren had Nanna in haar buik gezeten. In haar buik toen ze getrouwd waren. Hier in deze lichte, kleurige kamer, met planten op de vensterbank, foto's aan de muur, vol van de rommel die nu eenmaal bij een gezin hoort, hadden ze haar grootgebracht. Van krijsende baby tot prachtige jonge meid, die na een te lange tussenpauze opgevolgd was door Emil en Anton, nu zeven en zes jaar oud.

Hun woning bevond zich boven de drukke garage van verhuisbedrijf Birk Larsen. De ruimte beneden was meer op orde dan de benauwde kamertjes waar ze met zijn vijven in woonden en elkaar voortdurend in de weg zaten. Het was er een allegaartje van aandenkens, tekeningen, speelgoed en rommel.

Pernille keek naar de kruiden in de vensterbank en de manier waarop het groene licht erdoorheen scheen.

Zo vol leven.

'Nanna heeft binnenkort een eigen plekje nodig,' zei ze terwijl ze haar lange kastanjebruine haar kamde. 'Eigen woonruimte. We kunnen vast een aanbetaling doen, toch?'

Hij gromde van het lachen.

'Je weet je momenten wel te kiezen. Laat haar hetzelfde doen. Laat Nanna eerst haar school maar afmaken.'

'Theis...'

Ze vlijde zich opnieuw in zijn sterke armen en keek hem aan. Sommige mensen waren bang voor Theis Birk Larsen. Zij niet.

'Misschien is het niet nodig,' zei hij.

Zijn weerbarstige uitdrukking veranderde in een geraffineerde, pesterige grijns.

'Waarom?'

'Da's geheim.'

'Zeg op!' riep Pernille en ze sloeg met haar gebalde vuist op zijn borst.

'Maar dan zou het geen geheim meer zijn.'

Hij liep de trap af naar de garage. Ze kwam achter hem aan.

Verhuishagens en mannen, pallets en in krimpfolie verpakte goederen, inventarislijsten en tijdschema's.

De vloerplanken kraakten altijd. Misschien had ze wel geschreeuwd. Ze hadden het gehoord. Dat kon ze zien aan hun grijnzende gezichten. Vagn Skærbæk, de oudste vriend van Theis, die hij zelfs nog langer kende dan haar, tikte aan een denkbeeldige pet.

‘Zeg op!’ beval ze terwijl ze zijn oude zwartleren jas van het haakje pakte.

Birk Larsen trok zijn jack aan, haalde de vertrouwde zwartwollen muts tevoorschijn en trok die over zijn hoofd. Rood vanbinnen, zwart vanbuiten. Hij leek wel in dit uniform te wonen, waardoor hij eruitzag als een vechtlustige mannetjeszeehond, die, tevreden met zijn territorium, er niet voor terugdeinsde alle indringers daaruit te weren.

Na een blik op het klembord en een tikje tegen de bestemming riep hij Vagn Skærbæk naar het dichtstbijzijnde busje. Eveneens rood en met de naam Birk Larsen erop. Net als de rode Christiania-bakfiets die Skærbæk nog steeds onderhield, achttien jaar nadat ze hem gekocht hadden om er Nanna in door de stad te vervoeren.

Birk Larsen. De patriarch van een bescheiden en gelukkige dynastie. Koning van zijn eigen kleine rijkje in Vesterbro.

Een klap in zijn enorme handen, geblafte bevelen. Toen was hij weg.

Pernille Birk Larsen bleef staan tot de mannen weer aan het werk gingen. Er moest een belastingaangifte ingevuld worden en geld betaald, wat altijd ongelegen kwam. En geld dat aan het oog onttrokken moest worden. Niemand spekte de overheid als ze het konden vermijden.

We kunnen niet nog meer geheimen gebruiken, Theis, dacht ze.

Aan de voet van het gouden standbeeld van Absalon stonden drie mensen op wacht onder de klokkentoren en de kantelen met de hoekspitsen van een roodbakstenen vesting, het Rådhus, Kopenhagens stadhuis.

Kirsten Eller, Troels Hartmann, Poul Bremer. Glimlachend zoals alleen politici dat kunnen.

Kirsten Eller hield haar dunne lippen strak op elkaar in iets wat op een zelfgenoegzaam lachje leek. De Partij van het Centrum, die vast leek te zitten in een filosofisch niemandsland, leek permanent in de hoop te verkeren nu eens aan de ene en dan weer aan de andere kant van het politieke spectrum aan te kunnen klampen om zo de kruimels op te vangen die van de tafel van de grote baas vielen.

Onder haar stond Poul Bremer te stralen naar de stad, die van hem was. Hij was nu twaalf jaar burgemeester van Kopenhagen, een gezette en ontspannen staatsman die nauwe banden onderhield met de parlementariërs die de geldkraan beheerden. Hij was goed op de hoogte van de wispelturige opinies van zijn onbekwame partijgenoten en vertrouwd met het verspreide netwerk van sponsors en aanhangers die elk woord van hem nauwlettend

volgden. Met zijn zwarte colbert, witte overhemd, subtiele grijze das en zakelijke, zwarte bril had Bremer op zijn vijfenzestigste de vriendelijke uitstraling van ieders favoriete oom, dat slimme familielid dat alle geheimen kende en alles scheen te weten.

En dan had je Troels Hartmann.

Hij was de jongste van het stel. De mooie jongen. De politicus die bij vrouwen in de smaak viel en die ze stiekem bewonderden.

Hij droeg de kleuren van de Liberalen. Een blauw pak met een blauw overhemd dat openstond bij de hals. Hartmann was tweeënveertig, een jongensachtige man met dat fraaie Scandinavische uiterlijk van hem, al ging er in die heldere, kobaltblauwe ogen een glimp van pijn schuil die de lens van de fotograaf niet had weten te vangen. Een goede kerel, zei de foto. Een nieuwe generatie die de oude met kracht probeerde te verdrijven en met nieuwe ideeën kwam, de belofte van verandering. Zijn positie had hij deels verworven omdat hij dankzij het kiessysteem voortvarend en met visie leiding gaf aan de afdeling Onderwijs van de stad. Hij was in feite ook een burgemeester, zij het dan alleen van de scholen en universiteiten.

Drie politici die op het punt stonden met elkaar te gaan strijden om de kroon van Kopenhagen, de hoofdstad, een uitgestrekte metropool waar meer dan een vijfde van de vijfenhalf miljoen burgers van Denemarken woonde en werkte, kibbelde en ruziemaakte. Jong en oud, geboren in Denemarken of er onlangs naartoe geëmigreerd, zonder overigens altijd even welkom te zijn. Eerlijk en werklustig, lui en corrupt. Een stad als alle andere.

Eller was de buitenstaander wier enige optie was een zo goed mogelijke deal te sluiten. Hartmann was jong en idealistisch. Of eerder naïef, zoals zijn opponenten zouden zeggen, waar hij dapper probeerde Poul Bremer, de grand old man van de politiek, van zijn troon te stoten.

Op die kille novembermiddag straalden hun gezichten in de richting van de camera, de pers, het publiek. Achter de vuile, rijkversierde ramen van het roodbakstenen kasteel dat het Rådhus genoemd werd, was het een heel ander verhaal. Daar groepten in de galerijen en kamers als kloostercellen de politici bij elkaar om al fluisterend hun complotten te smeden.

Achter de plichtmatige en valse glimlachjes werd een oorlog voorbereid.

Glanzend hout. Lange, smalle glas-in-loodramen. Leren fauteuils. Verguldsel, mozaïeken en schilderijen. De geur van geboend mahonie.

Overall stonden ingelijste posters van Hartmann. Ze steunden tegen de muren, op het punt gedistribueerd te worden in de stad. Op het bureau stond een houten lijstje met een portret van zijn vrouw in haar ziekenhuisbed, kalm, dapper en mooi, een maand voor haar overlijden. Ernaast stond een foto met daarop John F. Kennedy en Jackie met haar Bambi-ogen in het Witte

Huis. Op de achtergrond speelde een band die bewonderend naar hen beiden keek. Zij glimlachte in haar prachtige zijden avondjapon. Kennedy fluisterde iets vertrouwelijk in haar oor.

Het Witte Huis, een paar dagen voor Dallas.

In zijn kantoor keek Troels Hartmann naar de foto's en vervolgens naar de agenda op zijn bureau.

Maandagochtend, met drie van de langste weken uit zijn politieke loopbaan voor de boeg. De eerste van een eindeloze reeks vergaderingen.

De twee naaste assistenten van Hartmann zaten aan de andere kant van het bureau, met laptops voor hun neus. Ze namen het programma door voor die dag. De een was Morten Weber, campagneleider en studievriend. Toegevoegd, rustig, op zichzelf, gedreven. Hij was vierenveertig, met een warrige krullende haardos onder een steeds groter wordende kale kruin, een vriendelijk, indringend en weinig opmerkelijk gezicht, dwalende ogen achter goedkope goudomrande brillenglazen. Hij had er geen idee van hoe hij eruitzag en het kon hem niet schelen ook. De afgelopen week leek hij wel te wonen in hetzelfde sjofele, gekreukte jasje dat niet bij zijn broek paste. Hij voelde zich in zijn element als het om de details van commissierapporten ging en om het sluiten van deals in rokerige kamers.

Af en toe rolde hij zijn bureaustoel weg van de tafel, manoeuvreerde naar een rustig hoekje waar hij zijn spuit met insuline tevoorschijn haalde. Hij trok zijn overhemd uit zijn broek en diende zichzelf een injectie toe in zijn pappe-rige witte buik. Daarna schoof hij moeiteloos weer aan bij de discussie terwijl hij zijn hemd weer in zijn broek probeerde zonder ook maar iets te missen.

Rie Skovgaard, de politiek adviseur, deed altijd net of ze het niet gezien had.

Hartmanns gedachten dwaalden een moment af van Webers opsomming van zijn afspraken. Even voelde hij zich ver verwijderd van de wereld van de politiek. Tweeëndertig was ze, met hoekige, intense gelaatstreken, eerder aantrekkelijk dan mooi. Strijdlustig, scherp, altijd even elegant. Vandaag droeg ze een slank gesneden, groen pakje. Erg duur. Haar donkere kapsel leek wel geïnspireerd op de foto op Hartmanns bureau. Jackie Kennedy in 1963, met halflang haar dat met een slag in haar ranke nek gekapt was, schijnbaar nonchalant, maar met elk haartje precies op zijn plek.

Weber noemde het het presidentiële begrafenis-kapsel, maar alleen achter haar rug. Toen ze bij hen gekomen was had Rie Skovgaard er niet zo uitgezien.

Morten Weber was de zoon van een onderwijzer uit Aarhus. Skovgaards papieren waren beter. Haar vader was een invloedrijk parlementslid. Voor ze de overstap had gemaakt naar de Liberalen had ze een leidinggevende functie gehad bij de Kopenhaagse afdeling van een New Yorks reclamebureau. Nu

pitchte ze hem, zijn image, zijn ideeën, ongeveer net zoals ze destijds levensverzekeringen en supermarktketens aanprezen had.

Een wat onwaarschijnlijk team, zelfs nogal ongemakkelijk. Was ze jaloers op Weber? Op het feit dat hij twintig jaar meer ervaring had dan zij? Hij was vanuit het partijsecretariaat van de Liberalen opgeklommen en de man op de achtergrond gebleven terwijl Hartmanns aantrekkelijke glimlach en charme stemmen en publiciteit genereerden.

Rie Skovgaard was een nieuwkomer, ze rook mogelijkheden, maar ideologie verveelde haar.

‘Het lunchdebat. We hebben posters nodig in de school,’ zei ze op kalme, duidelijk professionele toon. ‘En...’

‘Is al geregeld,’ antwoordde Weber. Hij wapperde met zijn vingers naar de computer.

Het was een grijze dag. Bewolkt en regenachtig. Het kantoor lag aan de voorzijde van het Palace Hotel. De blauwe lichtbak van het hotel wierp ’s avonds een vreemd licht in de kamer.

‘Ik heb er meteen een auto heen gestuurd.’

Ze sloeg haar magere armen over elkaar.

‘Jij denkt ook aan alles, Morten.’

‘Dat moet ik wel.’

‘En wat wou je daarmee zeggen?’

‘Bremer.’ Weber mompelde de naam alsof het een vloek was. ‘Hij heeft niet toevallig de macht over deze stad in handen gekregen.’

Hartmann mengde zich weer in het gesprek.

‘Maar dat duurt niet lang meer.’

‘Heb je de laatste opiniepeilingen gezien?’ vroeg Skovgaard.

‘Die zien er prima uit,’ antwoordde Hartmann met een knikje. ‘Beter dan we verwacht hadden.’

Morten Weber schudde zijn hoofd.

‘Die heeft Bremer ook gezien. Die blijft echt niet op zijn dikke kont zitten terwijl wij hem zijn koninkrijkje afnemen. Het lunchdebat, Troels. Vindt plaats op een school. Thuiswedstrijd. De pers zal er zijn.’

‘Praat over onderwijs,’ viel Skovgaard hem in de rede. ‘We hebben om extra geld gevraagd voor meer computers. Beter internettoegang. Bremer heeft de toewijzing tegengehouden. Nu is de absentie opgelopen tot twintig procent. Dat kunnen we hem voor de voeten werpen...’

‘Heeft hij dat persoonlijk tegengehouden?’ vroeg Hartmann. ‘Weet je dat zeker?’

Een subtiel, pesterig glimlachje.

‘Ik heb de hand op wat vertrouwelijke notulen weten te leggen.’

Als een schuldig schoolmeisje maakte Skovgaard met haar fijne handjes

een wuivend gebaar over de documenten voor haar.

‘Daar staat het zwart-op-wit. Als het moet kan ik de documenten laten lekken. Er staat een hoop in dat we hem voor de voeten kunnen gooien.’

‘Kunnen we die onzin achterwege laten, alsjeblieft?’ vroeg Weber met onverbloemd chagrijn. ‘De mensen verwachten meer van ons.’

‘De mensen verwachten dat we verliezen, Morten,’ antwoordde Skovgaard meteen. ‘Dat probeer ik te veranderen.’

‘Rie...’

‘We komen er wel,’ viel Hartmann hen in de rede. ‘En op de juiste manier. Ik had een ontbijtafspraak met Kirsten Eller. Volgens mij doen ze mee.’

Ze zwegen allebei. Toen vroeg Skovgaard: ‘Waren ze geïnteresseerd in een bondgenootschap?’

‘Met Kirsten Eller?’ gromde Weber. ‘Jezus, als je het over een deal met de duivel hebt...’

Hartmann leunde achterover in zijn stoel. Hij sloot zijn ogen en voelde zich gelukkiger dan in tijden het geval was geweest.

‘De tijden zijn veranderd, Morten. Poul Bremer begint aan steun te verliezen. Als Kirsten haar niet onaanzienlijke gewicht in de strijd gooit... ten behoeve van ons, welteverstaan...’

‘Dan hebben we een meerderheidscoalitie,’ voegde Skovgaard er stralend aan toe.

‘We moeten hier goed over nadenken,’ zei Weber.

Zijn telefoon ging. Hij liep naar het raam om hem op te nemen.

Troels Hartmann keek razendsnel de stukken door die ze voor hem voorbereid had, een briefing voor het debat.

Skovgaard schoof haar stoel naast die van hem zodat ze ze samen konden lezen.

‘Je hebt mijn hulp niet nodig, toch? Dit zijn jouw eigen ideeën. We helpen je er alleen aan herinneren wat je denkt.’

‘Dat heb ik ook nodig. Ik ben mijn horloge kwijt! Een goed horloge. Een...’

Skovgaard porde hem zachtjes. In haar hand lag de zilveren Rolex. Ze hield hem discreet onder tafel zodat niemand anders hem kon zien.

Ze opende zijn vingers en drukte hem in zijn handpalm.

‘Ik vond hem onder mijn bed. Ik heb geen idee hoe hij daar gekomen is. Jij?’

Hartmann liet de Rolex om zijn pols glijden.

Weber liep terug van het raam, met de telefoon in zijn hand. Hij zag er bezorgd uit.

‘Dat was de secretaresse van de burgemeester. Hij wil je nu spreken.’

‘Over een kwartier,’ zei Hartmann en hij keek op zijn horloge. ‘Ik ben zijn knechtje niet.’

Weber keek verbaasd.

‘Je zei dat je je horloge kwijt was.’

‘Een kwartier,’ herhaalde Hartmann.

Overal waren gangen, lange en glanzende gangen, met boven hun hoofden fresco’s van veldslagen en ceremonieën, waarop voorname gestalten in wapenrusting op de voorthollende figuurtjes onder hen neerkeken.

‘Je kijkt niet erg gelukkig,’ zei Hartmann toen ze naar de kamers van de burgemeester liepen.

‘Gelukkig? Ik ben je campagneleider. We hebben nog maar drie weken tot de verkiezingen. Jij gaat bondgenootschappen aan zonder me daar zelfs maar van op de hoogte te brengen. Wat wou je dan? Dat ik hier liep te zingen en te dansen? Grappen te maken?’

‘Denk je dat Bremer het weet? Over Kirsten Eller?’

‘Poul Bremer hoort je nog mompelen in je slaap. Bovendien, als jij Kirsten Eller was die een deal probeert te sluiten... richt je je dan maar op één partij?’

Hartmann stond voor de deur van de raadskamer.

‘Laat mij nu maar even, Morten. Ik kom er wel achter.’

Poul Bremer stond in hemdsmouwen op het podium bij de ambtsetel die hij de afgelopen twaalf jaar bezet had gehouden. Hij voerde een telefoongesprek, deed joviaal.

Hartmann liep naar voren en pakte het boek op de tafel bij de microfoon. En luisterde, wat ook de bedoeling was.

‘Ja, ja. Luister nou eens even.’ De diepe, gulle lach, Bremers wat hese zegezing van zijn gunstelingen. ‘Hierna zit je in de regering. Op een ministerspost. Dat voorspel ik je en ik zit er nooit naast.’ Hij wierp een blik op zijn bezoeker. ‘Ik moet ophangen, sorry.’

Bremer nam plaats op de stoel van de locoburgemeester. Niet die van hemzelf.

‘Heb je dit boek gelezen, Troels?’

‘Het spijt me, nee.’

‘Neem mee dan. Een leerzaam cadeau. Het herinnert ons aan het enige wat we van de geschiedenis leren en dat is... dat we niets van de geschiedenis leren.’ Hij praatte en gedroeg zich alsof hij een vriendelijke schoolmeester was, door de jaren wijs geworden. ‘Cicero was een prima kerel. Had het ver kunnen schoppen als hij zijn tijd afgewacht had.’

‘Het lijkt me nogal zware kost.’

‘Kom even bij me zitten.’ Bremer gebaarde naar de stoel naast hem. De burgemeesterszetel. De troon. ‘Probeer hem eens. Hij is niemands eigendom. Zelfs niet het mijne, wat je ook mag denken.’

Hartmann deed gezellig mee. Liet zich op het harde en geboende hout val-

len. Hij rook het mahonie, de geur van de macht. Hij keek de zaal rond met de in een halve cirkel opgestelde, lege raadszetels met de flatscreens en stemknoppen ervoor.

‘Het is maar een stoel, Troels,’ zei Bremer en hij grijnsde hem toe.

Hij praatte en bewoog altijd als een jongere man. Dat hoorde bij zijn image.

‘Rome hield van Cicero, had waardering voor zijn ideeën. Ideeën zijn goed voor fraaie staaltjes retorica. Maar verder heb je er niet veel aan. Caesar was een dictator, maar hij was ook een schurk die de Romeinen kenden en van wie ze hielden. Cicero was te ongeduldig. Brutaal. Kwam net kijken. Weet je wat er met hem gebeurde?’

‘Hij ging bij de tv?’

‘Heel leuk. Ze slachtten hem af. Stelden zijn handen en hoofd in het Forum tentoon zodat iedereen erom kon lachen. We doen soms ons best voor een stelletje ondankbare klootzakken.’

‘Je wilde me spreken?’

‘Ik heb de opiniepeilingen gezien. Jij?’

‘Zeker.’

‘Je zou een goede burgemeester zijn. Je zou deze stad prima besturen.’ Bremer streek de mouwen van zijn zwartzijden jasje glad, trok de manchetten van zijn fraaie witte overhemd eronderuit. Toen nam hij zijn bril af en keek of die schoon was en gleeed vervolgens met een hand door zijn zilvergrijze haar. ‘Alleen nu nog niet.’

Hartmann zuchtte en keek op zijn zilveren Rolex.

‘Ik ga over vier jaar met pensioen. Vanwaar die haast?’

‘Ik geloof dat ze het verkiezingen noemen. De derde dinsdag in november. Elke vier jaar.’

‘Ik heb een voorstel voor je. Een zetel aan mijn tafel. Met meer dan alleen scholen onder je. Er zijn in feite zeven burgemeesters. De echte burgemeester en zes van de verschillende afdelingen. Je mag elk van de zes posten hebben die je wilt. Je zult leren hoe deze stad werkt. Als het dan zover is ben jij klaar voor de baan en zal ik het stokje meer dan graag aan je overdragen.’

Bremer wierp hem dat vlugge glimlachje van hem toe.

‘Ik garandeer je dat niemand stelling tegen je zal nemen. Maar nu nog niet. Je bent er niet klaar voor.’

‘Dat is niet aan jou, toch?’

De glimlach was verdwenen.

‘Ik probeer alleen maar vriendelijk te zijn. Het is niet nodig dat wij als vijanden door het leven gaan...’

Hartmann stond op en wilde vertrekken. Poul Bremer ging voor hem staan en hield hem met uitgestrekte hand tegen. Het was een potige vent en

nog altijd in goede conditie. Er deden verhalen de ronde over hoe hij toen hij jong was mensen wel eens stevig aangepakt had om hun steun te verkrijgen. Niemand wist of die verhalen waar waren. Niemand durfde het te vragen.

‘Troels.’

‘Je bent te lang blijven zitten,’ zei Hartmann kortaf. ‘Ga nou rustig weg. Waardig. Ik kan misschien wel ergens een baan voor je vinden.’

De milde oude man staaarde hem geamuseerd aan.

‘Leidt een miezige belofte van de Partij van het Centrum al tot zoveel zelfvertrouwen? Kom op, zeg. Dat zijn onze huisdieren. Die dikke trut Eller likt ieders reet en laat zich dan onderpissen. Net zo makkelijk. Als zij er maar een subcommissie aan overhoudt. Maar...’ Hij draaide zijn manchetknopen recht.

‘Ze kennen hun plek. Een verstandige politicus kent zijn plek.’

Bremer pakte het boek op, stak het hem toe en zei: ‘Lees over Cicero. Daar kun je wat van leren. Niemand wil aan stukken gescheurd eindigen terwijl de mensen zich om hem verknoukelen. Dit soort transities kunnen maar beter goed geregeld worden. In stilte. Efficiënt. Met wat...’

‘Je gaat verliezen,’ viel Hartmann hem in de rede.

De oude man giechelde.

‘Arme Troels. Je ziet er op de posters zo indrukwekkend uit. Maar in werkelijkheid...’

Hij raakte de kraag van Hartmanns zijden kostuum aan.

‘Wat zit daaronder, vraag ik me af. Weet je het zelf eigenlijk wel?’

Meyer was de auto uit voor ze tijd had de motor af te zetten en zwaaide met zijn legitimatiebewijs naar een vrouw die de kofferbak van een stationcar aan het inladen was. Rood.

Alles leek hier wel rood, in meerdere of mindere mate. De verhuizers in hun overalls. De busjes. Er was zelfs een glanzende Christiania-bakfiets om kinderen mee naar school te brengen, boodschappen in te vervoeren en een luie hond de stad rond te rijden.

Allemaal in dezelfde kleur, allemaal met de naam Birk Larsen erop.

Lund kwam naar hen toe lopen, met een half oor naar Meyer luisterend, maar verder vooral om zich heen kijkend.

Twee schuifdeuren boden toegang tot een magazijn annex garage. Voorbij de kratten, kisten en apparatuur zag ze achter glazen ruitjes in de hoek een kantoor en helemaal achterin een trap met een bordje erbij waar *Privé* op stond. Dit was Birk Larsens huisadres. Hij woonde vast boven zijn zaak.

‘Waar is Theis Birk Larsen?’ vroeg Meyer.

‘Mijn man is aan het werk. En ik ben op weg naar de boekhouder.’

Een vrouw van in de veertig, intelligent en aantrekkelijk met haar kastan-

jebruine haar dat net een slagje beter verzorgd werd dan dat van Lund. Ze droeg een lichtbruine trenchcoat en maakte een wat geplaagde, afwezige indruk. Kinderen, dacht Lund. Ze voldeed helemaal aan het plaatje. En ze hield niet van de politie. Maar wie wel?

‘U woont hier?’ vroeg Lund.

‘Ja.’

De vrouw liep terug de garage in.

‘Gaat dit weer over de busjes? We zijn een vervoersbedrijf. Dan staan ze wel eens in de weg.’

‘Daar gaat het niet over,’ zei Lund. Ze liep een paar stappen achter haar aan. Nog meer rood en uniformen. Sterke mannen die met kratten rondsjouwden en klemborden checkten, namen haar van top tot teen op. ‘We willen alleen maar weten wat hij in het weekend deed.’

‘We zijn naar zee geweest. Met onze twee jongens. Van vrijdag tot zondag. We hadden een huisje gehuurd. Hoezo?’

Zeildoek en touwen. Houten kasten en pallets. Lund vroeg zich af wat ze als niet-echte-politievrouw in Zweden tegen zou komen. Ze had zichzelf die vraag nooit echt gesteld. Bengt wilde gaan. En zij wilde hem achterna.

‘Misschien is hij voor zaken teruggegaan naar de stad?’ vroeg Meyer.

De vrouw pakte een grootboek op. Ze had er genoeg van.

‘Alleen deed hij dat niet. Het was het eerste weekend dat we vrij hadden in twee jaar. Waarom zou hij?’

Rommelig kantoor. Overal papieren. Grote bedrijven werkten zo niet. Die hadden systemen. Organisatie. Geld.

Lund liep naar buiten en keek in de kofferbak van de vrouw. Kranten en folders. Kinderspeelgoed. Een kleine voetbal, ongeveer zo een als Meyer op kantoor had achtergelaten. Een gehavende Nintendo. Ze liep terug naar het kantoortje.

‘Wat deed hij toen jullie thuiskwamen?’ vroeg Meyer.

‘Toen gingen we naar bed.’

‘Weet u dat zeker?’

Ze lachte naar hem.

‘Dat weet ik zeker, ja.’

Terwijl ze aan het praten waren slenterde Lund door het kantoor. Ze bekeek de gemeedelijke chaos op zoek naar iets persoonlijks te midden van al die rekeningen, kwitanties en facturen.

‘Ik weet niet wat hij volgens u gedaan heeft... en het kan me ook niet schelen,’ zei de vrouw. ‘We waren aan zee. En toen kwamen we weer thuis. Dat is alles.’

Meyer snoof even en keek toen in Lunds richting.

‘Misschien komen we een andere keer terug.’